

SVJETSKA USPJEŠNICA

Drugi slučaj inspektorice
KIM STONE

WWW.BALKANDOWNLOADS.ORG

IZOPAČENE IGRE

ANGELA MARSONS

Angela Marsons

Izopačene igre

S engleskoga preveo

Marin Popović

www.balkandownload.org

Posvećujem ovu knjigu svojoj baki, Winifred Waldorf. Bila si mi najbolja prijateljica, i da sam mogla s tobom provesti sve vrijeme ovoga svijeta, i dalje ne bi bilo dovoljno.

1. POGLAVLJE

Black Country - ožujak 2015. godine

Još tri minute.

Ranojutarnje racije rijetko su bivale veće od ove. Trebali su im mjeseci da sakupe dovoljno dokaza i sada su Kim Stone i njezin tim naposljetku spremni. Socijalni radnici smjestili su se prekoputa. Ući će kada dobiju znak. Dvije djevojčice neće dočekati noć u toj kući.

Još dvije minute.

Pritisnula je tipku na radiju. - Svi na mjestima?

- Čekamo vašu naredbu, šefice - odgovorio je Hawkins. Njegov tim, smješten u vozilu parkirano dvije ulice dalje, dobio je zadatak nadzirati stražnji dio imanja na kojem se smjestila kuća.

- Spremni smo, šefice - rekao je Hammond iz automobila iza nje. Njegov zadatak bio je „velikim ključem“ osigurati brz, odlučan i zaglušujući ulazak.

Još jedna minuta.

Dlan joj je počivao na vratima automobila, tik iznad kvake. Spoznaja o neposrednoj opasnosti s kojom će se svaki čas suočiti preplavila ju je adrenalinom koji joj je mišiće prožeo napetošću, dovevši joj tijelo u stanje u kojem u djeliću sekunde treba odlučiti između bijega i borbe. Premda bijeg ni u jednom trenutku nije bio jedna od mogućnosti.

Okrenula se pa pogledala Bryanta, svojeg partnera, koji je u rukama držao najvažniju stvar: sudski nalog.

- Bryante, spreman?

Kimnuo je glavom.

Zapiljila se u sat, čekajući da se dulja kazaljka poravna s brojem dvanaest. - Kreni, kreni, kreni - viknula je preko radioprijemnika.

Gromoglasan topot osam pari čizama odjeknuo je pločnikom pa utihnuo kada su se njihovi vlasnici sastali pred ulaznim vratima. Kim ih se prva dokopala. Izmaknula se ustranu, ostavivši Hammondu dovoljno prostora da udarnim ovnom zamahne prema vratima. Jeftini drveni okvir popustio je pod tri tone kinetičke energije.

Slijedeći upute dobivene na posljednjem sastanku, Bryant ijedan od pozornika jurnuli su uza stube, prema glavnoj spavaćoj sobi, kako bi uručili sudski nalog.

- Browne, Griffe, pretražite kuhinju i dnevni boravak. Rastavite sve na proste faktore ako bude potrebno. Dawsons, Rudge, Hammonds, vi idete sa mnom.

Kuću su smjesta ispunili zvuci žurnog otvaranja kuhinjskih ormarića i silovitog zatvaranja ladica.

Nad glavom je začula škripu podnih dasaka, a potom i histerično zavijanje ženskoga glasa. Odlučivši ignorirati zvuk, Kim je dvojici socijalnih radnika dala znak da uđu na posjed.

Našla se pred podrumskim vratima. Na kvaki je stajao lokot.

- Hammonds, kliješta za metal - viknula je.

Pozornik se stvorio pokraj nje pa vještinom rođenom iz iskustva prerezao metalnu žicu lokota.

Dawson je zakoračio pred nju pa stao opipavati po zidu, tražeći prekidač za svjetlo.

Snop svjetla s hodnika obasjao je kamene stube. Dawson se nastavio spuštati, sada uključivši svoju ručnu svjetiljku i osvijetlivši joj put pod stopalima. Vonj ustajalog dima i vlage prožimao je zrak.

Hammond je prišao kutu u kojem je stajala reflektorska svjetiljka. Upalio ju je. Snop svjetlosti otkrio je kvadratnu strunjaču koja je dominirala prostorijom iz njezina središta. Neposredno iza nje stajao je tronožac.

U suprotnom je kutu bio ormar. Otvorivši ga, Kim je ugledala mnoštvo oprava, a među njima i školsku uniformu te kupače kostime. Na dnu ormara ležale su igračke: plivači kolut, lopta za plažu, lutke.

Teškom je mukom zauzdala val mučnine.

- Rudge, fotografiraj sve - naredila je.

Hammond je stao kucati po zidovima, tražeći skrivene niše.

U najudaljenijem kutu, u izdvojenoj izbi, stajao je stol s računalom. Na zidu iznad njega bile su tri police. Na gornjoj su polici bili naslagani časopisi. Njihovi podeblji hrptovi nisu dali naslutiti ništa o njihovu sadržaju, no Kim je znala što će pronaći u njima. Na srednjoj je polici bilo poredano više digitalnih kamera, mini diskova i pomagala za čišćenje. Na donjoj je polici uspjela prebrojiti sedamnaest DVD-a.

Dawson je uzeo prvi od njih, naslovljen *Daisy ide na plivanje*, pa ga stavio u utor za diskove. Moćni je stroj uskoro zazujao, vrativši se u život.

Osmogodišnja Daisy pojavila se na zaslonu računala, odjevena u žuti kupaći kostim. Gumeni plivači kolut okružio joj je tanašni struk. Mršavim je rukama obgrlila svoj torzo, no ni to nije spriječilo drhtanje.

Kimino grlo stisnulo se pod naletom snažnih emocija. Poželjela je skrenuti pogled, ali nije mogla. Pokušala se pretvarati da može spriječiti ono što će uslijediti - ali naravno, nije mogla, jer se sve već zbilo.

- Što... što sada, tatice? - upitao je Daisyn drhtavi glasić.

U tom je trenutku sve stalo. Svi nazočni u podrumu ukipili su se na mjestu. Četiri iskusna, prekaljena policajca ostala su paralizirana dječjim glasom, ne ispustivši ni zvuka.

- Sada ćemo zaigrati jednu igru, dušice - odgovorio je tatica, ušavši u kadar.

Kim je progutala slinu pa progovorila, razbivši tišinu. - Isključi to, Dawsons - prošaputala je. Ionako su svi znali što će se uslijediti.

- Kućkin sin - rekao je Dawson. Drhtavim je prstima vratio disk natrag u omot.

Hammond se zapiljio u kut, a Rudge je usporenim pokretima stao brisati leću svoje kamere.

Kim se pribrala. - Dečki, natjerat ćemo tog govornara da plati zbog onoga što je učinio. Obećavam vam to.

Dawson je izvukao obrasce kako bi popisao svaki pronađeni dokaz. Pred njim je bio dug dan.

Kim je začula komešanje iznad sebe. Ženski glas stao je histerično kriještati.

- Šefice, biste li došli gore? - pozvao ju je Griff.

Kim se još jednom osvrnula oko sebe. - Rastavite ovo mjesto na proste faktore, dečki.

Pozornik ju je dočekaao na vrhu stubišta koje je vodilo iz podruma. - Što je?

- Supruga zahtijeva odgovore.

Kim je došetala do ulaznih vrata, gdje ju je dočekala žena četrdesetih godina koja je oko svojeg suhonjavog tijela grčevito pridržavala kućni ogrtač. Socijalni radnici posjeli su njezine dvije prestrašene kćeri u *Fiat Pandu*.

Osjetivši Kiminu prisutnost iza sebe, Wendy Dunn se okrenula. Crvenilo ženinih očiju isticalo se na licu s kojeg je otekla sva boja. - Kamo vodite moju djecu?

Kim je obuzdala nagon da je nokautira. - Što dalje od bolesnog perverznojaka kojeg nazivate mužem.

Žena je grčevito zgrabila okovratnik svojeg ogrtača, počevši otresati glavom s jedne strane na drugu. - Nisam znala, kunem se da nisam znala. Želim svoju djecu natrag. Nisam znala.

Kim je sumnjičavo nacherila glavu. - Zaista? Supruge obično ne povjeruju dok ne budu suočene s dokazima. A vi još uvijek niste vidjeli dokaze, zar ne, gospođo Dunn?

Oči su joj stale sumanuto strijeljati posvuda, samo kako ne bi morala uzvratiti pogled Kim. - Kunem vam se, nisam znala.

Kim se nagnula naprijed, izraz Daisyna lica bio je još uvijek svjež u njezinu sjećanju. - Lažljiva kujo! Znala si. Majka si im, a dopustila si da im to napravi. Nadam se da nećeš spoznati trenutka mira do kraja svojega prokletog, bijednog života.

Bryant se stvorio pokraj nje. - Šefice...

Kim je odlijepila pogled od uznemirene žene pa se okrenula.

Pogledala je preko Bryantova ramena, ravno u oči muškarca odgovorna za to što dvije djevojčice nikada neće promatrati svijet onako kako bi trebale. Sve drugo u kući iznenada je izblijedjelo. Na nekoliko trenutaka preostali su samo njih dvoje.

Zapiljila se u njega, primijetivši mlohavu, obješenu kožu koja mu je poput rastopljena voska visjela s čeljusti. Disao je ubrzano, teško hvatajući dah, jer mu je zbog njegovih dvjesto pedeset kilograma svaki pokret crpio energiju.

- Ne možete... jebeno... upasti ovamo... i jednostavno činiti... što god vam se prohtije.

Prišla mu je, osjećajući sve jače gnušanje kako se udaljenost među njima smanjivala. - Imam nalog koji kaže da mogu.

Odmahnuo je glavom. - Gubite se... iz moje kuće... prije nego nazovem svojeg... odvjetnika.

Izvukla je lisičine iz stražnjeg džepa. - Leonarde Dunne, uhićeni ste pod sumnjom spolnog općenja penetracijom s djetetom mlađim od trinaest godina, pod sumnjom spolnog nasrtaja na dijete mlađe od trinaest godina te pod sumnjom primoravanja djeteta mlađeg od trinaest godina na djela izjednačena sa spolnim činom.

Zagledala mu se duboko u oči. Tamo je zatekla samo paniku.

Otvorila je svoje lisičine, a Bryant je zgrabio Dunnove podlaktice kako bi joj olakšao posao.

- Ne morate ništa reći, ali moglo bi štetiti vašoj obrani ako tijekom ispitivanja ne spomenete nešto na što ćete se poslije pozvati na sudu. Sve što kažete može poslužiti kao dokaz.

Zatvorila mu je lisičine oko zapešća, trudeći se ne dodirnuti njegovu dlakavu, bijelu kožu. Odgurnula je njegove ruke od sebe i pogledala svojeg partnera.

- Bryante, odvedi mi ovo smrdljivo, bolesno smeće s očiju, prije nego što učinim nešto što ćemo oboje požaliti.

2. POGLAVLJE

Kim je namirisala losion poslije brijanja prije nego što je ugledala muškarca.

- Odjebi, Bryante, nisam kod kuće.

Isključila je ton na svojem *iPodu*, utišavši milozvučne note Vivaldijeva *Zimskog koncerta*. Zgrabivši krpu koja se nekako našla pokraj nje, obrisala je dlanove pa se okrenula prema njemu, trseći se naglasiti svaki od svojih sto osamdeset centimetara visine kako bi se doimala impozantnijom. Desnim je dlanom nesvjesno prošla kroz svoju neukrotivu, kratku, crnu kosu. Bryant je dobro znao da to običava činiti prije sukoba. Potom je isti dlan položila na bok. - Što hoćeš?

Pažljivo je zaobišao more dijelova razasutih po podu garaže. - Isuse Kriste, a što će ovo biti kad odraste?

Kim je pratila njegov pogled kojim je znatiželjno klizio garažom. Njemu se sve skupa sigurno doimalo poput zakutka na odlagalištu otpada. Njoj je pak prizor na podu garaže predstavljao zaboravljeno blago. Trebala joj je gotovo cijela godina da pronade sve dijelove potrebne kako bi sastavila motocikl i nije mogla dočekati da se baci na posao.

- *BSA Gold Star* iz 1954. godine.

Desna mu se obrva podigla u nevjerici. - Vjerovat ću ti na riječ.

Nepokolebljivo mu je uzvratila pogled, čekajući. To nije bio razlog njegova posjeta i oboje su to vrlo dobro znali.

- Nisi došla sinoć - dometnuo je, podigavši ispušni razdjelnik s poda.

- Kakva moć opažanja! Trebao bi se baciti u detektivske vode.

Osmjehnuo se, no osmijeh je potrajao samo trenutak. - Bila je to proslava, šefice.

Oči su joj se skupile u prijeteći pogled. Ovdje, u njezinu domu, ona nije bila detektivka inspektorica, a on nije bio detektiv narednik. Bila je samo Kim, a on je bio samo Bryant, njezin partner i najbliže prijatelju što je imala u životu.

- No dobro, nije važno. Gdje si bila? - Glas mu je sada bio blaži. U njemu nije bilo optužbe koju je očekivala.

Primila je razdjelnik iz njegovih ruku pa ga odložila na radni stol. - Činilo mi se da nemamo što slaviti.

- Ali uhvatili smo ga, Kim.

Sada je s njom razgovarao poput prijatelja.

- Jesmo, ali nismo uspjeli uhvatiti i nju.

Posegnula je za kliještima. Neki je idiot pričvrstio razdjelnik za kućište pola centimetra predugačkim vijkom.

- Nije bilo dovoljno dokaza da je optužimo. Tvrdi da nije znala ništa, a tužilaštvo ne uspijeva pronaći ništa što bi upućivalo na to da ne govori istinu.

- Tada bismo trebali izvući glave iz guzica i uložiti malo više truda.

Stisnula je kliješta oko vijka pa ga stala nježno zakretati.

- Učinili smo sve što je bilo u našoj moći, Kim.

- A to se pokazalo nedovoljnim, Bryante. Ta im je žena majka. Rodila je te dvije djevojčice, a potom dopustila da ih vlastiti otac iskoristi na najgori mogući način. Ta djeca nikada neće imati normalan život.

- Zbog njega, Kim.

Prostrijelila ga je pogledom. - On je bolesni gad. Kakvu izliku ona ima?

Slegnuo je ramenima. - Odlučno tvrdi da nije ništa znala, da nije bilo nikakvih znakova.

Kim je odvrátila pogled. - Uvijek postoje znakovi.

Nastavila je zakretati kliještama, pokušavajući olabaviti vijak, a da pritom ne ošteti razdjelnik.

- Ne uspijevamo je poljuljati. Drži se svoje priče.

- Želiš mi reći da se nikada nije zapitala zašto su podrumaska vrata zaključana i da se nijednom, baš nijednom, nije ranije vratila kući i osjetila da nešto nije u redu?

- Ne možemo to dokazati. Dali smo sve od sebe.

- E pa to jednostavno nije dovoljno, Bryante. Ni izbliza. Majka im je. Trebala ih je zaštititi.

Snažnije je zapela, zakrećući kliješta ulijevo.

Vijak je popustio i izgubio se u nutrini razdjelnika.

Zavitlala je kliješta u zid. - Kvragu, trebala su mi gotovo četiri mjeseca da pronađem taj prokleti ispuh.

Bryant je odmahnuo glavom. - Četiri mjeseca? Nije li to malo predugo za opaku detektivku koja okorjelim kriminalcima drobi jaja - ha, Kim?

Na usnama joj je zaigrao osmijeh, unatoč ljutnji.

- Pripazi da ne zdrobim i jedan par detektivskih jaja. - Odmahnula je glavom. - Dodaj mi ponovo ona kliješta.

- Bi li te ubilo da kažeš *molim*? Nisu li te roditelji podučili pravilima uljudnog ophođenja, mlada damo?

Kim je ostala šutke. Naučila je mnogo od sedam udomiteljskih obitelji, međutim malo što od naučenog bilo je dobro.

- Svi iz tima zahvaljuju ti što si sinoć nazvala bar i preuzela plaćanje računa na sebe.

Kimnula je glavom i uzdahnula. Njezini su ljudi zavrijedili proslavu. Mukotrпно su radili na skupljanju dokaza. Leonard Dunn dugo vremena neće ugledati svjetlo dana.

- Ako već namjeravaš ostati, budi koristan i natoči nam kavu... molim te.

Odmahnuo je glavom, zaputivši se prema vratima koja su vodila u kuhinju. - Je li već skuhana?

Nije se ni potrudila odgovoriti. Sama činjenica da je kod kuće značila je da je kava skuhana.

Dok se on muvao po kuhinji, još je jednom ostala osupnuta činjenicom da on prema njoj ne gaji ni trunke neprijateljstva zbog činjenice da se policijskom hijerarhijom uspinjala puno brže od njega. Bryant, sa svojih četrdeset šest godina, nije imao nikakvih problema primiti naredbe od dvanaest godina mlađe žene.

Pružio joj je šalicu s kavom pa se naslonio na radni stol. - Vidim da si ponovno kuhala.

- Jesi li ih kušao?

Grohotno se nasmijao. - Ne, u redu je. Želim živjeti pa ne kušam ništa što ne mogu imenovati. Nalikuju na afganistanske nagazne mine.

- To su keksi.

Odmahnuo je glavom. - Zašto se uopće gnjaviš takvim stvarima?

- Jer mi ne idu od ruke.

- Ah, naravno. Zašto uopće pitam. I ovaj ti je put nešto odvratilo pozornost pa si ih smetnula s uma? Ugledala si nekakav komadićak kroma koji je trebalo ulaštiti ili vijak koji je trebalo...

- Zar zaista nemaš pametnijeg posla u subotnje jutro od ovoga?

Odmahnuo je glavom. - Zapravo i nemam. Moje su dame otišle na manikuru pa zaista nemam pametnijeg posla nego gnjaviti tebe.

- U redu, ali mogu li ti onda postaviti jedno osobno pitanje?

- Gledaj, sretno sam oženjen, a ti si mi šefica, pa je odgovor ne.

Kim je zarežala. - Dobro je to znati. Ali zanima me nešto mnogo važnije, a to je zašto nemaš muda reći svojoj ženi da ne želiš mirisati poput svlačionice tinejdžerskog pop-sastava?

Odmahnuo je glavom i zagledao se u pod. - Ne mogu. Posljednji smo put razgovarali prije tri tjedna.

Kim se okrenula prema njemu, uspaničena i osupnuta. - Zbog čega?

Podigao je pogled i iscerio se. - Jer je ne volim prekidati.

Kim je odmahnula glavom pa spustila pogled na sat koji je nosila na zapešću. - OK, ispij kavu do kraja pa se gubi.

Iskapio je šalicu do kraja. - Obožavam tvoju suptilnost, Kim - rekao je uputivši se prema garažnim vratima. Okrenuo se prema njoj. Izraz njegova lica bio je upitan, a pitanje se moglo protumačiti na samo jedan način - *jesi li dobro?*

Odgovorila je mješavinom mrmljanja i gundanja.

Duboko je uzdahnula kada se njegov automobil stao udaljavati od kuće. Mora nekako izbiti taj slučaj iz glave. Činjenica da je Wendy Dunn dopustila seksualno zlostavljanje svoje djece ispunjavala ju je ljutnjom od koje joj se čeljust ukočila. Sama pomisao na to da će te dvije djevojčice biti vraćene majci izazivala joj je mučninu. Proganjala ju je pomisao da će se o njima ponovno skrbiti ista osoba koja ih je trebala zaštititi i koja je tako kolosalno podbacila u toj zadaći.

Bacila je staru, prljavu krpu na radni stol pa povukla garažna rolo-vrata prema dolje, tako ih zatvorivši. Vrijeme je za posjet obitelji.

3. POGLAVLJE

Kim je položila bijele ruže pred nadgrobni spomenik na kojem je stajalo ime njezina brata. Vršak najdulje stabljike dosezao je tik ispod datuma koji su označavali duljinu njegova života. Šest kratkih godina.

Cvjećarnica je bila krcata vjedrima ispunjenim narcisima, cvijećem neraskidivo povezanim s Majčinim danom. Kim je mrzila narcise, mrzila je Majčin dan, ali najviše od svega mrzila je svoju majku. Cinično se zapitala što je bonton propisivao? Koje cvijeće darovati prilikom posjeta pokvarenoj, ubilačkoj kuji poput nje.

Uspravila se, a pogled joj se zaustavio na svježe pokošenoj travi. Bilo je gotovo nemoguće ne zamišljati krhko, onemoćalo tijelo koje joj je istrgnuto iz ruku prije dvadeset osam godina.

Trsila se dozvati u misli njegovo nasmijano, milo lice, prepuno povjerenja i nevine, djetinje radosti. Međutim nije joj polazilo za rukom.

Bez obzira na mnogo godina koje su otada prošle, bijes nije jenjavao. Činjenica da je njegov kratki život bio je ispunjen golemom tugom i golemim strahom proganjala ju je i dan-danas, unoseći nemir u njezinu svakodnevicu.

Opustila je svoje stisnute pesnice pa pogladila hladni mramor kao da gladi njegovu crnu, kratku kosu, tako nalik njezinoj.

Očajnički mu je željela reći da joj je žao. Da joj je žao što ga nije uspjela zaštititi; žao što ga nije uspjela održati na životu.

- Mikey, volim te i nedostaješ mi svakoga dana. - Poljubila je vrške svojih prstiju pa ih prislonila na kamen. - Čvrsto spavaj, moj mali anđele.

Pogledavši ploču još jednom, okrenula se i udaljila.

Kawasaki Ninja čekao ju je pred kapijom groblja. Ponekad joj je taj motocikl predstavljao tek 600 kubičnih centimetara sirove snage koja ju je prevozila s jednog mjesta na drugo. Danas je predstavljao spas.

Navukla je kacigu pa pojurila s ivičnjaka. Danas joj je bijeg bio nasušno potreban.

Projurila je kroz Old Hill i Cradley Heath, gradove okruga Black Country koji su nekada vrvjeli posjetiteljima; ljudima koji bi se iz subotnjeg šopinga slili na tržnicu, odande se razmiljevši po kafićima kako bi s prijateljima podijelili dogodovštine koje su im se dogodile tijekom tog tjedna. Međutim otmjene su trgovine zatvorile svoja vrata i povukle se iz *outlet* kompleksa, povukavši za sobom i kupce i živahnu vrevu.

Stopa nezaposlenosti u Black Countryju bila je treća najviša u državi, a gospodarstvo se nikada nije oporavilo nakon propasti ugljenokopa i čelične industrije, koji su cvjetali u viktorijansko doba. Ljevaonice i čeličane porušene su kako bi se načinilo mjesta za trgovine i stanove.

Međutim Kim danas nije bila raspoložena za razgledavanje Black Countryja. Sve što je željela bilo je izvući maksimum iz svojeg motocikla.

Napustila je Stourbridge, zaputivši se prema Stourtonu i tridesetak kilometara dugačkom odsječku ceste koja je vijugala do živopisnog gradića Bridgnortha. Nisu je zanimale trgovine i kafići nanizani uz riječnu obalu. Htjela je samo juriti na motociklu.

Došavši do crno-bijelog prometnog znaka, ubrzala je. Zapljusnuo ju je očekivani val adrenalina, razlivši joj se venama u trenutku kada je motor ispod nje živnuo. Stopila se sa strojem, prislonivši grudi na spremnik s gorivom.

Motocikl je pri punoj brzini stavljao na kušnju svaki djelić njezine snage i svaki mišić njezina tijela. Čutjela je njegovu

nestrpljivost i zlovolju; njegovu žarku želju da eksplodira. Na trenutke je bila u iskušenju da mu to dopusti.

Hajde, sredi me, pomislila je kada joj je desno koljeno u jednom oštrom zavoju neočekivano poljubilo tlo. Čekam te, gade. Čekam te.

Voljela je tu i tamo dražiti demone. Voljela je izazivati suđenice, koje su ostale zakinite onoga dana kada nije umrla skupa sa svojim bratom.

Jednoga dana uspjeh će je ščepati. Samo trebaju strpljivo čekati i njihov će trenutak doći.

4. POGLAVLJE

Doktorica Alexandra Thorne obišla je prostoriju za konzultacije po treći put, baš kako je i inače to običavala činiti prije sastajanja s važnijim pacijentima. Koliko joj je bilo poznato, njezina prva današnja pacijentica nije u svoje dvadeset četiri godine postojanja postigla ništa spomena vrijedno. Ruth Willis nije nikomu spasila život niti je otkrila neki spasonosni lijek. Štoviše, nije bila osobito koristan član društva. Ne, Alex je bila jedina osoba na ovom svijetu koja je bila svjesna važnosti Ruthina postojanja. Čak je i sama Ruth živjela u blaženom neznanju.

Alex je nastavila kritički promatrati prostoriju, spustivši se u naslonjač namijenjen njezinim pacijentima. Učinila je to s razlogom. Naslonjač, presvučen talijanskom kožom štavljenom u rastvoru mozga, nježno joj je pomilovao leđa, pružajući umirujuće osjete ugone i topline.

Naslonjač je bio okrenut od kliznog prozora, koji je mogao odvratiti pažnju pacijenata, nudeći im umjesto toga pogled prema zidu načičkanom diplomama, ispred kojeg se smjestila replika pisaćeg stola *Regency*.

Na stolu je stajala uokvirena fotografija, okrenuta tako da pacijent može nazrijeti pristalog, atletski građena muškarca i dva malena dječaka, koji se osmjehuju gledajući u leću fotoaparata. Slika prekrasne obitelji koja dodatno ulijeva povjerenje.

A tu je i detalj koji je možda najvažniji za predstojeću seansu; otvarač za pisma izrezbarena drvenog drška i tanke metalne oštrice, naizgled nehajno ostavljen na vanjskom rubu stola, gdje sigurno neće ostati nezamijećen.

Začuvši zvono na ulaznim vratima, zadrhtala je uslijed vala uzbuđenja koji joj je prostrujao tijelom. Savršeno, Ruth je došla točno na vrijeme.

Alex je na trenutak zastala kako bi provjerila vlastiti izgled, odmjerivši samu sebe od glave do pete. Osam centimetara dugačke potpetice činile su je višom od njezinih sto sedamdeset centimetara. Dugačke, vitke noge bile su obavijene po mjeri šivanim plavim hlačama koje je resio široki kožni remen. Jednostavna svilena košulja upotpunjavala je dojam skromne elegancije. Njezina tamna, smeđa kosa bila je uredno podšišana u elegantnu bob-frizuru, čiji su se rubovi neznatno uvijali prema unutra. Posegnula je u ladicu, potraživši naočale koje je stavila na greben nosa kako bi upotpunila dojam. Pomagalo joj nije bilo potrebno, jer je nisu mučili problemi s vidom, no bilo je presudno za dojam koji je htjela ostaviti.

- Dobro jutro, Ruth - Alex je pozdravila ženu otvorivši vrata.

Ruth je ušla, doimajući se sumornom poput vremena tog dana. Lice joj je bilo lišeno bilo kakve živosti, a ramena obješena i potonula pod teretom depresije.

- Kako ste se osjećali ovih dana?

- Ne pretjerano dobro - odgovorila je Ruth sjevši u naslonjač.

Alex je ostala stajati pokraj kuhala za kavu. - Jeste li ga ponovno vidjeli?

Ruth je odmahнула glavom, no Alex je smjesta prozrela laž.

- Jeste li se vraćali?

Ruth je pod teretom krivnje skrenula pogled, nesvjesna da je učinila upravo ono što je Alex htjela da učini.

Devetnaestogodišnja Ruth bila je obećavajuća studentica prava kada je zvjerski silovana, pretučena i ostavljena da umre, niti dvjesto metara od svojeg doma.

Otisci prstiju uzeti s kožnog ruksaka, koji joj je napadač strgnuo s leđa, otkrili su da je njezin silovatelj tridesetogodišnji Allan

Harris, koji je policiji već otprije bio poznat po sitnim krađama koje su mu tijekom njegovih dvadesetih priskrbile niz uhićenja i policijski dosje.

Ruth je bila primorana suočiti se s mučnim i dugotrajnim suđenjem koje je rezultiralo dvanaestogodišnjom zatvorskom kaznom za njezina silovatelja.

Djevojka je učinila sve što je mogla da život ponovno dovede u nešto nalik normalnomu, no traumatičnijoj je događaj u potpunosti promijenio osobnost. Povukla se u sebe, napustila studij te prekinula odnose s dotadašnjim prijateljima. Savjetovanje koje je uslijedilo nakon toga nije imalo nikakva učinka pa je njezin život i dalje ostao daleko od bilo kakva privida normalnoga. Njezino postojanje svelo se na životarenje i mehaničko ponavljanje radnji, a čak se i ta fasada rasplinula kada je tri mjeseca prije, slučajno prolazeći pokraj pivnice u ulici Thorns Road, ugledala svojeg napadača kako sa svojim psom napušta lokal.

Nekoliko telefonskih poziva urodilo je potvrdom da je Allan Harris pušten zbog uzornog ponašanja, odsluživši manje od polovice dosuđene kazne. Vijesti su rezultirale djevojčinim pokušajem samoubojstva i posljedičnim sudskim nalogom o psihološkom savjetovanju, koji je djevojku spojio s Alex.

Tijekom njihova posljednjeg sastanka djevojka je priznala da svaku večer provodi pred pivnicom, skrivajući se u sjenkama, samo kako bi ga vidjela.

- Ne znam sjećate li se, ali prilikom našeg posljednjeg susreta savjetovala sam vam da se ne vraćate onamo. - To nije bila potpuna laž. Alex joj je *zaista* savjetovala da se ne vraća, premda nije naglasila važnost izbjegavanja silovatelja onoliko koliko je možda mogla.

- Znam, ali jednostavno sam morala vidjeti.

- Ali što, Ruth? - Alex se prisilila ubaciti primjesu blagosti u svoj glas. - Što ste se nadali vidjeti?

Ruth se grčevito primila za rukohvate naslonjača. - Želim znati zašto je to učinio. Želim mu s lica iščitati je li mu žao i muči li ga krivnja što mi je uništio život. Što je uništio mene.

Alex je suosjećajno kimnula glavom, smjesta skrenuvši razgovor u drugome smjeru. Nije imala mnogo vremena, a bilo je puno toga što je danas htjela postići.

- Sjećate li se o čemu smo razgovarali posljednji put?

Ruthino izduljeno lice obuzela je tjeskoba. Kimnula je glavom.

- Svjesna sam koliko će vam to teško biti, no to je neizostavan dio procesa iscjeljenja. Imate li povjerenja u mene?

Ruth je oklijevajući kimnula.

Alex se osmjehnula. - Izvrsno. Bit ću uz vas. Prepričajte mi sve što se dogodilo, od početka. Ispričajte mi što se zbilo te noći.

Ruth je nekoliko puta duboko uzdahnula pa se zapiljila iznad stola, u jedan od kutova. Savršeno.

- Bio je petak, sedamnaestoga veljače. Odslušala sam dva predavanja i imala sam gomilu materijala koje sam morala proučiti. Nekolicina prijatelja namjeravala je otići u Stourbridge kako bi nešto proslavili, kao što studenti i inače čine.

- Otišli smo u manju pivnicu u centru grada. Kada smo je napustili, smislila sam nekakvu izliku i zaputila se kući jer nisam htjela riskirati mamurluk.

- Autobus mi je pobjegao za dlaku. Pokušala sam dozvati taksi, no bio je petak navečer; najprometniji dio tjedna, kada ljudi izlaze u klubove. Prema mnom su bile dvije mogućnosti: čekati novi autobus barem dvadeset minuta ili pješačiti. Kako je do Lyea samo dva i pol kilometra, odlučila sam poći pješice.

Ruth je zastala pa drhtavim dlanovima prinijela šalicu ustima i otpila gutljaj kave. Alex se zapitala koliko je puta tijekom proteklih godina poželjela da je ipak pričekala autobus ili prvi slobodni taksi.

Kimnula je glavom, ponukavši djevojku da nastavi.

- Napustila sam stajalište taksija na autobusnoj postaji. Stavila sam slušalice u uši i uključila svoj *iPod*. Smrzavala sam se pa sam hodala brzo, uspjevši se dokopati ulice High Street u Lyeu za petnaestak minuta. Ušla sam u *Spar* i kupila sendvič jer nisam jela od ručka.

Disanje joj se ubrzalo, a pogled ispod vjeđa, koje su se prestale podizati i spuštati, bio je odsutan kada se počela prisjećati onoga što je potom uslijedilo.

- Nastavila sam hodati, pokušavajući otvoriti prokleti plastični omot. Nisam ga čula, nisam čula ama baš ništa. Prva mi je pomisao bila da me automobil udario s leđa, no potom sam shvatila da me netko vuče unatrag za ruksak. Kada sam naposljetku shvatila što se događa, usta mi je već prekrivao veliki muški dlan. Ostao je iza mene pa ga nisam mogla udariti. Nastavila sam se otimati, no nisam ga uspijevala dohvatiti.

- Činilo mi se da me vuče kilometrima, no odvuкао me tek nekih pedesetak metara, u tminu groblja na dnu ulice High Street.

Alex je primijetila da su iz Ruthina glasa iščezle bilo kakve emocije, da su riječi postale hladne, kao da prepričava niz događaja koji su se dogodili nekomu drugomu.

- Nagurao mi je krp u usta pa me bacio na tlo. Udarila sam glavom o nadgrobni kamen i krv mi je stala liptati niz obraz. On je za to vrijeme posegnuo ispod mene kako bi povukao zatvarač mojih hlača, a sve o čemu sam ja uspijevala misliti bila je krv. Bilo je tako mnogo krvi. Svukao mi je hlače do gležnjeva pa položio stopalo na moj list, pritisnuvši ga svom svojom težinom. Pokušala sam potisnuti bol i odgurnuti se od tla kako bih ustala. Šutnuo me u glavu, s desne strane, a potom sam začula zvukove spuštanja smička i šuškanja tkanine njegovih hlača.

Ruth je duboko uzdahnula. - Tek sam tada shvatila da će me silovati. Pokušala sam vrištati, no krpa u mojim ustima prigušila je zvuk.

- Povukao je ruksak na mojim leđima tako snažno da je remenje popustilo, a potom mi je svojim koljenom raširio noge. Spustio se na mene i silovito prodro u moj stražnji ulaz. Bolje bila tako užasna da na trenutak nisam mogla disati, no vrisak se nije uspijevaao probiti kroz krpu u mojim ustima. Nekoliko sam puta izgubila svijest, a svaki put kada bih došla k sebi poželjela sam umrijeti.

Niz obraze su joj briznule suze.

- Nastavite.

- Činilo se da traje satima, no potom više nije mogao. Brzo se osovio na noge, povukao zatvarač na hlačama pa se sagnuo prema meni. Prošaputao mi je u uho: - Nadam se da je i tebi bilo dobro, mačkice. - Ponovno me šutnuo u glavu pa nestao. Onesvijestila sam se, a svijesti sam došla tek kada su me na nosilima podizali u vozilo hitne pomoći.

Alex je posegnula preko stola pa stisnula Ruthin studeni, drhtavi dlan. Nije slušala pretjerano pozorno. Morat će ubrzati stvari.

- Koliko ste dugo proveli u bolnici?

- Gotovo dva tjedna. Ozljede glave brzo su zacijeljele. Rekli su mi da rane na glavi i inače obilno krvare, no moje zapravo nisu bile ozbiljne. Problem je bilo ono drugo.

Ruth nije bilo ugodno govoriti o drugoj ozljedi, no Alex je željela da Ruth ponovno iskusi svu bol i poniženje cjelokupnog događaja.

- Koliko ste šavova rekli da ste imali?

Ruth se žacnula. - Jedanaest.

Alex je promatrala kako se mišići Ruthine vilice grčevito ukrućuju dok u okovima svojeg nutarnjeg pakla ponovno prolazi užase te večeri.

- Ruth, ne mogu ni zamisliti kroz kakve ste strahote prošli i zaista mi je žao što vas tjeram da se svega ponovno prisjećate, no dugoročno je to zaista nužno za vaš oporavak.

Ruth je kimnula glavom, nagradivši je potom pogledom neupitna povjerenja.

- Dakle, nastavimo. Recite mi, svojim riječima, što vam je to čudovište oduzelo?

Ruth se na trenutak zamislila. - Svjetlost.

- Nastavite.

- Svjetlost je u potpunosti iščezla. Ne mogu se osloboditi osjećaja da je cijeli moj svijet ranije bio okupan svjetlošću. Sve se doimalo blještavim, čak i tmurni, kišoviti dani, no sada mi se čini da mi je pred očima nekakav filter koji sve čini mračnim.

- Ljetni se dani više ne doimaju tako vedrima, pošalice više nisu tako smiješne, a iza svakog postupka stoji neki skriveni motiv. Moje poimanje svijeta i svakoga u njemu, uključujući i ljude koje volim, nepovratno se promijenilo.

- Što vas je potaknulo da si pokušate oduzeti život?

Ruth je nervozno raskrižila noge, smjesta ih ponovno prekrizivši. - Kada sam ga ugledala, isprva sam ostala osupnuta.

Nisam mogla vjerovati da je već izašao na slobodu, da me pravosuđe tako iznevjerilo, no bilo je tu još nešto - izgovorila je kao da naposljetku shvaća nešto što si prije nije imala hrabrosti priznati. - Bila je to pomisao da se nikada neću osloboditi bijesa koji me izjeda iznutra. Venama mi kola nepomućena mržnja, a to je iscrpljujuće. Shvatila sam da će me, na neki način, zauvijek držati u šaci i da ne mogu učiniti ništa kako bih to promijenila. Shvatila sam da će to prestati tek kada jedno od nas umre.

- Ali zašto biste taj netko morali biti vi, a ne on?

Ruth se zamislila. - Jer samo nad tom od tih dviju mogućnosti imam kontrolu.

Alex se nekoliko sekundi zagledala u nju pa zatvorila svoj notes i položila dlanove na stol. - Možda i nije tako - progovorila je zamišljeno, kao da joj je zamisao tek u tom trenutku pala na um, dok

je zapravo sve ovo vrijeme razgovor navodila prema tom trenutku. - Jeste li se spremni upustiti u jedan mali eksperiment?

Ruthin pogled otkrio je oklijevanje.

- Vjerujete li mi?

- Naravno.

- Voljela bih pokušati nešto za što vjerujem da bi vam moglo pomoći. Mislim da bismo mogli vratiti tračak svjetla u vaš život.

- Zaista? - upitala je Ruth patetično, nadajući se nekakvu prokletom čudu.

- Apsolutno - Alex se, i dalje sjedeći u svojem naslonjaču, nagnula naprijed, položivši lakte na koljena. - Prije nego što počnemo, morate shvatiti da je ovo tek vizualizacija i simbolička vježba.

Ruth je kimnula glavom.

- U redu onda, samo gledajte pred sebe pa ćemo se zajedno otisnuti na ovo putovanje. Zamislite se ispred pivnice u koju on zalazi, no ovaj put niste u ulozi žrtve. Osjećate se snažnom i samopouzdanom; osjećate da je ono što činite ispravno. Više se ne pribojavate trenutka kada će on napustiti pivnicu; štoviše, željno ga iščekujete. Već dugo čekate baš ovakvu priliku. Više se ne šuljate u sjenkama i više vas nije strah.

Ruthina su se leđa uspravila, a donja čeljust tek neznatno isturila.

- Pođete za njim kada izađe iz pivnice, držeći se nekoliko metara iza njega. Ništa na vama ne doima se prijetećim; vi ste samo osamljena žena koja hoda iza odraslog muškarca i niste nimalo uplašeni. Dlan vam je omotan oko drška noža u džepu vašeg kaputa. Samouvjereni ste i imate kontrolu nad situacijom.

Alex je primijetila da se Ruthin pogled spustio na otvarač za pisma, zadržavši se tamo. Savršeno.

- Na kraju ceste on skrene u usku uličicu. Pričekate da ostanete sami pa ubrzate korak. Približite mu se na nekoliko koraka pa kažete:
- Oprostite. - On se okrene, iznenađena izraza lica, a vi ga upitate zna li koliko je sati.

Ruthino se disanje ubrzalo od same pomisli na suočavanje s čovjekom koji ju je napao, premda je u pitanju bila tek izmišljena situacija, no ipak je uspjela nervozno progutati slinu i kimnuti glavom.

- Kada prinese zapešće licu kako bi pogledao koliko je sati, svom mu snagom zarinete oštricu u trbuh. Ponovno osjećate dodir njegove kože na svojoj, no ovaj ste put vi ti koji namećete pravila igre. On zatetura unatrag, pogledavši vas preneraženo. Zopilji vam se u lice i tada vas prepozna. Naposljetku shvati tko ste. Dok pada na tlo, uspije se na trenutak prisjetiti te noći. Krv mu natapa košulju, pretvarajući tlo oko njega u lokvu. Zakoračite unatrag, dalje od njega, i nastavite promatrati kako mu krv otječe iz tijela, odnoseći sa sobom svu moć koju je dotada imao nad vama. Promatrate krvavu lokvu i znate da je njegovoj kontroli nad vašim životom došao kraj. Posegnete prema njemu i uzmete nož. Vratili ste kontrolu nad svojim životom i sudbinom u svoje ruke; vratili ste *svjetlost* natrag u svoju svakodnevicu.

Ruthino lice doimalo se opuštenim, toliko opuštenim da je Alex došla u iskušenje da joj ponudi cigaretu.

Dopustila je da prođe nekoliko minuta prije nego što je ponovno progovorila.

- Jeste li dobro?

Ruth je kimnula glavom, naposljetku uspjevši odlijepiti pogled od otvarača za pisma.

- Osjećate li se imalo bolje?

- Začudo, da.

- Bila je to simbolična vizualizacija koja dočarava kako bi bilo ponovno preuzeti kontrolu nad vlastitim životom.

- Osjećaj je bio dobar, gotovo kao da sam se pročistila - priznala je Ruth, izvivši usnice u natruhu osmijeha. - Hvala vam.

Alex je potapšala djevojku po nadlanici. - Mislim da smo dovoljno postigle za danas. U isto vrijeme sljedećeg tjedna?

Ruth je kimnula glavom, ponovno joj zahvalila pa otišla.

Alex je zatvorila vrata za njom, potom se naglas nasmijavši.

5. POGLAVLJE

Kim je u postaju ušetala noseći u glavi kovitlac zbrčkanih misli koje su joj se stale rojiti onog trenutka kada je primila telefonski poziv. Osjećala je kako joj crv sumnje rovare nutrinom trbuha, no nadala se da nema pravo. Zasigurno nitko ne bi bio toliko glup.

Policijska uprava okruga West Midlandsa bila je s 11 000 zaposlenika jedna od najvećih u zemlji, manja jedino od one londonske, a pokrivala je područja Birminghama, Coventryja, Wolverhamptona i Black Countryja.

Okrug je bio podijeljen na deset lokalnih policijskih jedinica, a Halesowen je bio jedna od četiriju policijskih postaja pod upravom lokalne policijske jedinice Dudley, kojom je zapovijedao načelnik Young.

Halesowen nije bio ni približno najveća od četiriju postaja, no Kim je bila draža od ostalih.

- Što se, dovraga, dogodilo? - upitala je nadzornika pritvora. Čovjek je smjesta promijenio boju.

- U pitanju je Dunn. Doživio je malu, hm... nezgodu. Njezine su se sumnje pokazale točnima - netko očito *jest* bio toliko glup.

- Koliko je ta nezgoda ozbiljna?

- Slomljen nos.

- Zaboga, Frank, molim te, reci mi da iskušavaš onu teoriju da nemam smisla za humor?

- Nipošto, gospojo.

Proklela je u sebi. - Tko?

- Dva pozornika. Whiley i Jenks.

Poznavala je obojicu. Muškarci nisu mogli biti oprečniji što se njihove starosti i iskustva tiče. Whiley je bio policajac već trideset dvije godine, dok je Jenks u službi bio tek tri godine.

- Gdje su?

- U svlačionici, gosp...

- Nazovi me gospojom još jednom, Frank, i kunem ti se...

Kim je ostavila rečenicu nezavršenom, upotrijebivši svoj ključ kako bi ušla u postaju pa skrenula lijevo. Dva uniformirana policajca našla su joj se na putu. Ugledavši izraz njezina lica, razmaknuli su se poput Crvenog mora kako bi je propustili.

Bez kucanja je, poput kakva uragana, uletjela u mušku svlačionicu pa kroz labirint ormarića bez greške pronašla put do svojih žrtava.

Whiley je sa šakama u džepovima stajao pred otvorenim ormarićem. Jenks je sjedio na klupici, glave položene u dlanove.

- Koji vas je vrag spopao? - izderala se Kim.

Jenks je skrenuo pogled s poda prema Whileyju prije nego što ga je usmjerio prema njoj. Whiley je samo slegnuo ramenima i skrenuo pogled, ostavivši mladića da se sam nosi sa situacijom.

- Žao mi je... jednostavno nisam mogao... imam kćer... ja jednostavno...

Kim je svu snagu svojeg bijesa usredotočila na Jenksa. - I polovica tima koji je dan i noć crnčio na slučaju ima kćeri. - Prišla je korak bliže pa se nagnula prema njemu, primakavši njegovo lice svojemu. - Jesi li uopće svjestan što si učinio, jesi li svjestan što si ugrozio? - ispljunula je.

Ponovno je ovlaš pogledao Whileyja. Stariji se pozornik doimao uznemirenim, no nije mu uzvratio pogled.

- Dogodilo se tako brzo. Ne znam... o, Bože...

- Pa nadam se da je vrijedilo jer će, kada ga njegov lukavi odvjetnik uspije osloboditi optužbi zbog policijske brutalnosti, to biti jedina kazna koju će iskusiti.

Jenks je u nevjerici stao odmahivati glavom, uhvativši je potom dlanovima kako bi je primirio.

- Pao je... - progovorio je Whiley bez ikakve uvjerenosti u glasu.

- Koliko puta?

Zatvorio je ormarić i odvratio pogled.

Pred očima joj je zaigrao prizor Leonarda Dunna koji s osmijehom izlazi iz sudnice, pritom joj slavadobitno mašući rukom, ponovno slobodan vratiti se svojim zlostavljačkim navadama.

Kim se prisjetila svih onih sati koji je njezin tim proveo radeći na slučaju. Nikoga nije trebalo posebno moliti da zanemari raspored smjena i dežurstava. Čak je i Dawson bez pogovora dolazio na posao ranije.

Zajedno su, kao tim, radili već na cijelom nizu raznoraznih zločina, od teških napada, preko seksualnih delikata do umorstava, i svaki bi se slučaj pokazao osobito teškim za nekoga od njih, no dvije djevojčice iz ovog slučaja dirnule su baš svakog člana tima.

Dawson je nedavno postao otac djevojčici koja je nekako uspjela pronaći svoje mjesto u srcu inače ne pretjerano osjećajna muškarca. Bryant je imao kćer koja je bila na pragu punoljetnosti, a Kim... pa, sedam udomiteljskih obitelji svakoga bi ostavilo s ponekim ožiljkom.

Slučaj im je neprestano bio na pameti, bilo tijekom radnog vremena bilo izvan njega. U slobodno su im vrijeme misli neprestano bile usredotočene na činjenicu da su te djevojčice još uvijek zatočene u kući sa svojim takozvanim ocem i da je svaka minuta provedena izvan ureda minuta dulje što će te dvije nevine dušice biti primorane ondje trpjeti mučenje. Bio je to i više nego dovoljan poticaj za prekovremeni rad.